

**KANCELARIA
SENATU**

BIURO LEGISLACYJNE

Warszawa, 24 lipca 2023 r.

**Opinia do ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju
rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku**

(druk nr 1058)

I. Cel i przedmiot ustawy

Opiniowana ustawa przekrojowo nowelizuje ustawy regulujące najistotniejsze obszary rynku finansowego. W myśl uzasadnienia, do jej podstawowych celów należą: ochrona klientów instytucji finansowych, wzmocnienie odporności i stabilności rynku finansowego oraz usprawnienie nadzoru nad rynkiem finansowym. Ma ona eliminować bariery dostępu do rynku finansowego oraz zwiększyć poziom cyfryzacji przy wykonywaniu przez Komisję Nadzoru Finansowego obowiązków w zakresie nadzoru. Ustawa wychodzi na przeciw postulatowi zawartemu w Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego przyjętej przez Radę Ministrów w dniu 1 października 2019 r. (uchwała nr 114 Rady Ministrów w sprawie przyjęcia Strategii Rozwoju Rynku Kapitałowego).

Ponadto ustawa służy stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/858 z dnia 30 maja 2022 r. w sprawie systemu pilotażowego na potrzeby infrastruktur rynkowych opartych na technologii rozproszonego rejestru, a także zmiany rozporządzeń (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 909/2014 oraz dyrektywy 2014/65/UE.

Opiniowany akt zmienia 41 ustaw, przy czym projekt (druk sejmowy nr 3381) zakładał nowelizację 32 aktów.¹⁾ Mając na uwadze realizację podstawowego celu ustawy (zapewnienie

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, ustawę z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawę z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawę z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji

rozwoju rynku finansowego oraz ochrona inwestorów) ustawodawca zmienia ustawy regulujące wykonywanie działalności przez podmioty rynku finansowego, w szczególności: banki, fundusze inwestycyjne, firmy inwestycyjne, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, krajowe instytucje płatnicze oraz spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe.

W celu ochrony klientów instytucji finansowych ustawa m.in.:

- 1) ogranicza możliwość oferowania obligacji korporacyjnych klientom detalicznym poza rynkiem regulowanym, alternatywnym systemem obrotu oraz platformami finansowania społecznościowego przez wprowadzenie minimalnej wartości nominalnej takich obligacji (wartość co najmniej 40.000 euro lub równowartość tej kwoty wyrażona

i identyfikacji podatników i płatników, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawę z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych, ustawę z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, ustawę z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających, ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami, ustawę z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe, ustawę z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, ustawę z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych, ustawę z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, ustawę z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, ustawę z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, ustawę z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, ustawę z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, ustawę z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, ustawę z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, ustawę z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, ustawę z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach, ustawę z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne, ustawę z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego, ustawę z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego, o Rzeczniku Finansowym i o Funduszu Edukacji Finansowej, ustawę z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym, ustawę z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, ustawę z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej, ustawę z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym, ustawę z dnia 15 grudnia 2017 r. o dystrybucji ubezpieczeń, ustawę z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, ustawę z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych, ustawę z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, ustawę z dnia 14 października 2021 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, ustawę z dnia 2 grudnia 2021 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw, ustawę z dnia 7 lipca 2022 r. o finansowaniu społecznościowym dla przedsięwzięć gospodarczych i pomocy kredytobiorcom, ustawę z dnia 6 października 2022 r. o zmianie ustaw w celu przeciwdziałania lichwie, ustawę z dnia 14 kwietnia 2023 r. o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, ustawy o obligacjach, ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji oraz niektórych innych ustaw oraz ustawę z dnia 26 maja 2023 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw.

w walucie polskiej lub innej) oraz wprowadza obowiązek sprzedaży obligacji klientom detalicznym wyłącznie za pośrednictwem firm inwestycyjnych;

- 2) ustanawia ograniczenia w zakresie wprowadzania do obrotu praw uczestnictwa alternatywnych spółek inwestycyjnych dla klientów detalicznych oraz zakaz zaciągania przez alternatywne spółki inwestycyjne pożyczek od osób fizycznych (cel – zabezpieczenie klientów rynku finansowego przed agresywnymi strategiami sprzedażowymi najbardziej ryzykownych funduszy inwestycyjnych);
- 3) wprowadza przepis ograniczający możliwość wykorzystywania autorytetu i pozycji Komisji Nadzoru Finansowego, zwanej dalej „KNF”, w celu pozyskania klientów;
- 4) zapewnia ubezpieczającym i ubezpieczonym w ubezpieczeniu na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym, ponoszącym ryzyko lokaty, ochronę porównywalną z ochroną zapewnioną uczestnikom funduszy inwestycyjnych otwartych w zakresie prowadzonej przez te fundusze działalności lokacyjnej, poprzez umożliwienie ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych wydania rozporządzenia w sprawie szczególnych zasad związanych z lokowaniem przez zakład ubezpieczeń aktywów z umów ubezpieczenia na życie, w których ryzyko lokaty ponosi ubezpieczający, będący osobą fizyczną lub ubezpieczający niebędący osobą fizyczną, jeżeli z tytułu tej umowy ubezpieczony, będący osobą fizyczną ponosi koszt składki ubezpieczeniowej;
- 5) zapewnia organowi nadzoru instrumenty efektywnego nadzoru nad dostawcami usług płatniczych w celu ochrony użytkowników i zapewnienia zgodności działalności dostawców z prawem, w tym wprowadzenie przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy;
- 6) nakłada na zakład ubezpieczeń – w przypadku wyczerpywania się sumy gwarancyjnej – obowiązek poinformowania poszkodowanego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia o możliwości zgłoszenia do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego roszczeń o wypłatę renty oraz nakłada na ten Fundusz obowiązek informacyjny wobec osób poszkodowanych i uprawnionych o możliwości wyczerpania się określonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

W celu wzmocnienia odporności i zwiększenia stabilności systemu finansowego ustawa m.in.:

- 1) zwiększa efektywność monitorowania rynku lokat strukturyzowanych, poprzez określenie dokładnego zakresu nadzoru i wprowadzenie obowiązku sprawozdawczego

dla banków rekomendujących, oferujących lub umożliwiających zawarcie umowy na lokatę strukturyzowaną;

- 2) wprowadza regulacje dotyczące outsourcingu i podoutsourcingu bankowego;
- 3) zwalnia KNF z obowiązku zachowania w tajemnicy informacji niezbędnych do podejmowania działań przeciwdziałających zagrożeniom w zakresie bezpieczeństwa systemów teleinformatycznych;
- 4) podnosi z 500 tys. zł do 5 mln zł maksymalną karę w przypadku sankcji nakładanej na podmiot zarządzający (sekurytyzowanymi) wierzytelnościami funduszu wierzytelności (funduszu sekurytyzacyjnego) lub na podmiot, któremu towarzystwo funduszy inwestycyjnych powierza zarządzanie w odniesieniu do specjalistycznego funduszu inwestycyjnego lub funduszu inwestycyjnego zamkniętego;
- 5) umożliwia nakładania kar na podmioty, którym wygasło albo zostało cofnięte zezwolenie na prowadzenie działalności, z którą wiąże się naruszenie, oraz na podmioty, które zostały wykreślone z rejestru uprawniającego do prowadzenia określonej działalności;
- 6) umożliwia nałożenie sankcji na członków zarządu banku, odpowiedzialnych za naruszenie prawa, również po ustaniu pełnienia funkcji lub zajmowania stanowiska przez osobę odpowiedzialną za dane naruszenie;
- 7) umożliwia przeprowadzanie czynności kontrolnych poza miejscem prowadzenia działalności przez podmioty kontrolowane;
- 8) umożliwia korzystanie z doręczeń elektronicznych w odniesieniu do czynności kontrolnych i innych czynności nadzorczych KNF, niemających formy decyzji administracyjnej;
- 9) umożliwia od strony formalnej zawarcie porozumienia o współpracy i wymianie informacji pomiędzy Przewodniczącym KNF i Prezesem Polskiej Agencji Nadzoru Audytorowego, Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej, Komendantem Głównym Straży Granicznej i Prokuratorem Krajowym;
- 10) wprowadza do prawa rynku finansowego instytucję czynnego żalu;
- 11) dokonuje zmian w zakresie outsourcingu i podoutsourcingu bankowego, mających na celu usprawnienia procesu nadzorczego oraz ograniczenie barier dla rozwoju rynku finansowego;
- 12) wprowadza instytucję tzw. jednolitej licencji bankowej (bank nie będzie musiał uzyskać dodatkowego zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej);

13) umożliwi bankom państwowym prowadzenie działalności maklerskiej.

Wśród zmian, niemających związku z podstawowym celem ustawy, uwagę zwracają nowela:

- 1) ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych; w następstwie zmiany podatnik będzie mógł zaliczyć do przychodów z działalności gospodarczej dotacje, subwencje, dopłaty, inne nieodpłatne świadczenia lub kwoty otrzymane od agencji wykonawczych, jeżeli do upływu terminu złożenia zeznania za rok podatkowy, w którym je otrzymał, złoży właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego sporządzone na piśmie oświadczenie o zaliczeniu określonych dotacji, subwencji, dopłat, innych nieodpłatnych świadczeń lub kwot otrzymanych od agencji wykonawczych do przychodów; zmiany w tym zakresie wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2024 r.;
- 2) ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym; ustawodawca zmniejsza o połowę stawkę akcyzy na alkohol etylowy wyprodukowany przez małą gorzelnię; przez małą gorzelnię rozumiało się będzie gorzelnię, która jest prawnie i ekonomicznie niezależna od innych gorzelni, nie produkuje alkoholu etylowego na podstawie licencji uzyskanych od innych przedsiębiorców i wielkość jej produkcji alkoholu etylowego w poprzednim roku kalendarzowym nie przekroczyła 10 hektolitrów 100% vol.; zmiany w tym zakresie wejdą w życie z dniem 1 lipca 2024 r.;
- 3) ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy; ustawodawca stanowi, że w latach 2024–2026, w celu wsparcia samorządów powiatów realizujących zadania na rzecz aktywizacji bezrobotnych, minister właściwy do spraw pracy będzie przekazywał tym samorządom środki Funduszu Pracy na dofinansowanie kosztów wynagrodzeń zasadniczych, o których mowa w przepisach o pracownikach samorządowych, oraz składek na ubezpieczenia społeczne od wypłaconego dofinansowania do wynagrodzeń zasadniczych pracowników powiatowych urzędów pracy realizujących zadania określone w zmienianej ustawie, w wysokości 14% kwoty środków ustalonej dla województw na rok budżetowy na podstawie umów między zarządem województwa a ministrem właściwym do spraw rozwoju regionalnego na realizację projektów współfinansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego; zmiany w tym zakresie wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2024 r.

W art. 42–70 ujęto regulacje epizodyczne, przejściowe i dostosowujące, będące konsekwencją dokonywanych zmian.

Ustawa wejdzie w życie – co do zasady – po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Sejm uchwalił ustawę na 79. Posiedzeniu w dniu 13 lipca 2023 r. Projekt ustawy był przedłożeniem rządowym (druk sejmowy nr 3381). Sejm w dniu 6 lipca 2023 r. skierował projekt do Komisji Finansów Publicznych w celu rozpatrzenia. Komisja po rozpatrzeniu projektu wniosła o jego uchwalenie w brzmieniu zawartym w sprawozdaniu (druk sejmowy nr 3451). Drugie czytanie odbyło się w dniu 11 lipca 2023 r. W jego trakcie zgłoszono 7 poprawek. Poprawki te uzyskały poparcie. W ostatecznym głosowaniu projekt poparło 235 posłów, 50 posłów było przeciw, zaś 166 wstrzymało się od głosu.

W trakcie prac nad projektem w Sejmie m.in.:

- 1) zrezygnowano z nowelizowania ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym;
- 2) rozszerzono ustawę o zmiany w: ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, ustawie z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego, ustawie z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej, ustawie z dnia 14 października 2021 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, ustawie z dnia 2 grudnia 2021 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw, ustawie z dnia 6 października 2022 r. o zmianie ustaw w celu przeciwdziałania lichwie, ustawie z dnia 14 kwietnia 2023 r. o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, ustawy o obligacjach, ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji oraz niektórych innych ustaw, a także w ustawie z dnia 26 maja 2023 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw; większość przepisów zmieniających dodano podczas prac nad projektem w Komisji Finansów Publicznych; poprawkami zgłoszonymi w drugim czytaniu dodano zmiany w ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, ustawie z dnia 16 listopada 2016 r.

o Krajowej Administracji Skarbowej oraz ustawie z dnia 14 października 2021 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw.

III. Uwagi ogólne

- 1) W trakcie prac nad projektem ustawy w Sejmie, poprawkami zgłoszonymi zarówno podczas prac w Komisji Finansów Publicznych, jak i w drugim czytaniu, rozszerzono jego zakres przedmiotowy i podmiotowy. Dodano przepisy zmieniające aż 10 ustaw (wymieniono je w II części opinii). Takie rozszerzenie nie jest zgodne z art. 118 i art. 119 Konstytucji.

Należy zwrócić uwagę, że Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie w swoim orzecznictwie podkreślał, że zasada trzech czytań wynikająca z art. 119 ust. 1 Konstytucji oznacza konieczność trzykrotnego rozpatrywania przez Sejm tego samego projektu ustawy w sensie merytorycznym, a nie tylko technicznym („zakresowa tożsamość” rozpatrywanego projektu). Z zasady trzech czytań wynika dopuszczalny zakres (głębokość) poprawek. W ocenie Trybunału Konstytucyjnego wnoszone na poszczególnych etapach procedury sejmowej poprawki muszą – co do zasady – mieścić się w zakresie projektu wniesionego przez uprawniony podmiot i poddanego pierwszemu czytaniu. W uzasadnieniach do wyroków Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 marca 2004 r. (K 37/03) i z dnia 21 grudnia 2005 r. (K 45/05) można przeczytać, że wnoszenie poprawek nie może przekształcać się w surogat prawa inicjatywy ustawodawczej (art. 118 Konstytucji).

Zmiany, które znalazły się w ustawie w następstwie poprawek nie były objęte pierwotnym przedłożeniem. Stanowią ona „nowość normatywną”, wychodzącą poza przedmiot i cel projektu ustawy. Tytułem przykładu, trudno uznać, że istnieje jakikolwiek związek pomiędzy rynkiem finansowym i inwestorami, a obniżeniem stawki akcyzy na alkohol etylowy wyprodukowany przez małą gorzelnię. Ze względu na wymogi konstytucyjne kształtujące parlamentarny proces stanowienia prawa przepisy wykraczające poza zakres przedłożenia powinny stanowić przedmiot odrębnej inicjatywy ustawodawczej.

Niezależnie od powyższego, przyjęta ustawa budzi wątpliwości co do jej zgodności z art. 2 Konstytucji – zasadą demokratycznego państwa prawnego. Z zasady tej wynika m.in. nakaz stanowienia prawa, które odpowiada powszechnie przyjętym (akceptowanym) standardom poprawnej legislacji (zasada przyzwoitej legislacji).

Zgodnie z Zasadami techniki prawodawczej, w ustawie zmieniającej, której tytuł określony został przedmiotowo, można zamieścić wyłącznie taki przepis zmieniający, który mieści się w przedmiocie aktu wyznaczonym tytułem. Rozwiązania niemieszczące się w tym przedmiocie, należy uznać za sformułowane niezgodnie ze sztuką. Zarówno procedura dochodzenia ustawy do skutku, określona w Konstytucji, jak i Zasady techniki prawodawczej, stoją na przeszkodzie nowelom dokonywanym niejako „przy okazji”, z wykorzystaniem w tym celu toczącego się postępowania ustawodawczego w innej sprawie;

- 2) Zgodnie z § 92 ust. 2 Zasad techniki prawodawczej (zwanymi dalej „ZTP”), odstępianie od zasady, zgodnie z którą jedną ustawą zmieniającą obejmuje się tylko jedną ustawę, jest dopuszczalne tylko w przypadku, gdy między zmienianymi ustawami występują niewątpliwe związki tematyczne lub do zrealizowania zamysłu prawodawcy jest niezbędne jednoczesne dokonanie zmian w kilku ustawach. Opiniowana ustawa żadnego z tych warunków nie spełnia.

Tytuł aktu normatywnego pełni dwie funkcje: informacyjną i interpretacyjną. Dotyczy to również tytułu ustawy zmieniającej. Istotą funkcji informacyjnej jest poinformowanie zainteresowanych o przedmiocie norm zakodowanych w akcie (jakie sprawy akt reguluje), a w przypadku tytułu ustawy zmieniającej określonego przedmiotowo – określenie „powodu” ingerencji w porządek prawny (celu, który chce ustawodawca zrealizować nowelizując „pakiet” ustaw). Warunkiem uznania tytułu za realizujący należycie funkcję informacyjną jest m.in. sformułowanie ogólnego określenia przedmiotu w tytule ustawy w sposób adekwatny do tego co ona reguluje. Adekwatny tytuł jest warunkiem komunikatywności aktu w aspekcie wyszukiwawczym (a w następstwie komunikatywności systemu prawnego w tym aspekcie). Prawo jest tym bardziej komunikatywne, im łatwiej w ogromnym współcześnie zbiorze przepisów można znaleźć przepisy aktualne, potrzebne do odpowiedzi na określone pytania prawne. Informacja zawarta w tytule ma pomóc (ułatwić) zainteresowanemu wyszukanie interesującej go regulacji. Tytuł opiniowanej ustawy – ze względu na to, że ustawa zawiera przepisy zmieniające, które nie służą rozwojowi rynku finansowego, ani ochronie inwestorów – **nie jest adekwatny** do przedmiotu jej regulacji, a tym samym nie realizuje funkcji informacyjnej w pełni.

Tytuł opiniowanej ustawy nie realizuje również funkcji interpretacyjnej. Należy pamiętać, że istotą tytułu (oprócz informowania) jest dostarczenie interpretatorowi

wskazówek interpretacyjnych, które pozwolą prawidłowo skonstruować normy zakodowane w przepisach (zdaniach zawartych w akcie), przede wszystkim w procesie wykładni systemowej i wykładni funkcjonalnej (celowościowej – ze względu na cel). Tytuł opiniowanego aktu sugeruje, że przepisy zmieniające, które znalazły się w ustawie w następstwie poprawek poselskich, realizują cel, jakim jest rozwój rynku finansowego oraz ochrona inwestorów. Teoretycznie więc normy, które znajdują się w systemie prawnym na skutek wejścia w życie tych przepisów zmieniających, powinny być interpretowane przez pryzmat realizacji tego celu. Wynik wnioskowania prowadziłby w tym przypadku do absurdu. Błędnie sformułowany tytuł wpływa tym samym na komunikatywność aktu w aspekcie interpretacyjnym. Tekst normatywny jest tym bardziej komunikatywny im łatwiej, bez zawiłych zabiegów wykładni, można uzyskać na jego podstawie odpowiedzi na interesujące nas pytania prawne.

W związku z innym niż wyrażony w tytule opiniowanej ustawy celem (zamysłem prawodawcy), przyświecającym przepisom zmieniającym, które znalazły się w ustawie w następstwie poprawek, oraz mając na uwadze wynikające z § 96 ZTP dyrektywy formułowania tytułu ustawy zmieniającej, sformułowanie tytułu opiniowanej ustawy – tak aby odpowiadał on standardom poprawnej legislacji – jest zadaniem karkołomnym.

IV. Uwagi szczególne

1)

w art. 17 w pkt 56, w art. 111a ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do wniosku o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, składanego przez bank państwowy prowadzący działalność maklerską, załącza się informacje, o których mowa w art. 111 ust. 2b.”;

2)

w art. 19 w pkt 4, w art. 10a:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Legitymacja służbowa podlega:

- 1) wymianie – w przypadku zmiany danych w niej zawartych, jej uszkodzenia, zniszczenia lub upływu terminu jej ważności;
- 2) zwrotowi – w przypadku rozwiązania albo wygaśnięcia stosunku pracy pracownika Urzędu Komisji, zaprzestania wykonywania przez pracownika Urzędu Komisji

czynności, wymagających posiadania legitymacji służbowej, oraz w przypadkach, o których mowa w pkt 1.”,

b) dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. W przypadku utraty legitymacji służbowej pracownikowi Urzędu Komisji wydaje się nową legitymację służbową.”;

3)

w art. 19 w pkt 8, art. 12a otrzymuje brzmienie:

„Art. 12a. Kara pieniężna, w przypadkach określonych w niniejszej ustawie, w przepisach ustaw, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub w przepisach odrębnych ustaw, może być nałożona przez Komisję także na podmiot, któremu wygasło zezwolenie na prowadzenie działalności, z którą wiąże się naruszenie, albo któremu zostało cofnięte zezwolenie na prowadzenie takiej działalności, oraz na podmiot, który został wykreślony z rejestru uprawniającego do prowadzenia działalności, z którą wiąże się naruszenie.”;

4)

w art. 23:

a) w pkt 6:

- w art. 14aa w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia,
- w art. 14ab w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia,
- w art. 14ac w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia,
- w art. 14ad w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia,

b) w pkt 7 w lit. a, we wprowadzeniu do wyliczenia,

c) w pkt 8 w lit. a, w art. 14c w ust. 1

– po wyrazie „transgranicznej” dodaje się przecinek;

5)

w art. 23 w pkt 36 w lit. b, w ust. 3 wyrazy „całkowita kwota” zastępuje się wyrazami „całkowitej kwoty”;

6)

w art. 40 po wyrazach „(Dz. U. poz. 825)” dodaje się wyrazy „wprowadza się następujące zmiany:”, pozostałą treść oznacza się jako pkt 1 i dodaje się pkt 2 w brzmieniu:

„2) w art. 14 w pkt 3, w art. 362a w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) nałożyć na zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji karę pieniężną do wysokości kwoty stanowiącej równowartość 0,5% składki przypisanej brutto wykazanej przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji w ostatnim sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, zatwierdzonym przez organ zatwierdzający, a w przypadku gdy zakład nie wykonywał działalności albo uzyskał składkę przypisaną brutto poniżej 20 000 000 zł – do wysokości 100 000 zł, albo dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia – w przypadku gdy jest możliwe ich ustalenie;”.”;

7)

dodaje się art. 42 w brzmieniu:

„Art. 42a. Przepisy art. 12a i art. 12b ustawy zmienianej w art. 19 stosuje się również do kar administracyjnych nakładanych za naruszenia, do których doszło przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, o ile nie upłynął termin przedawnienia nałożenia kary.”;

Ze względu na obszerność ustawy oraz ograniczony czas na jej analizę pod względem legislacyjnym i merytorycznym, zaproponowane powyżej poprawki nie eliminują zapewne wszystkich mankamentów legislacyjnych ustawy.

Jakub Zabielski

Główny legislator